

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ DARIO NICCODEMI

“ΕΙΡΗΝΗ ΗΜΙΝ!”

Μέσα σ' ένα πολυτελέστατο γραφείο. Ο Τζίνο καθισμένος μπροστά στο τραπέζι του ξεφυλλίζει νευρικά κάποιο εγκυκλιό βιβλίο. Πάνω παραίτη, σε μία πολυθρόνα, είνε χαλκωμένη ή γυναίκα του, η Ντιάνα, με το κεφάλι της άκουμπισμένο πάνω στο άριστερό μπράτσο της.

Είνε νιόπαντροι, κι όμως ο άντρας της, ένας δικηγόρος, την άποστρέφεται, προτιμώντας να διαβάξη διάφορα βιβλία απ' την πλούσια βιβλιοθήκη του. Η ώρα 10 το βράδυ.

ΤΖΙΝΟ. (Ύστερα από μακριά σιωπή).—Ντιάνα!... Ντιάνα!... (Πατώντας το βιβλίο που διαβάζει νευρικά πάνω στο τραπέζι). Ντιάνα!...

ΝΤΙΑΝΑ. (με θυμό).— Δέ θέλω να λές τόνομά μου! Τό συχναίνομαι τρομαρά όταν τό άκούω τό τό προσφής σου. Άσε με ήσυχη, σέ παρακαλώ. Είμαι άδιάθετη!...

ΤΖΙΝΟ.— Ντιάνα!...

ΝΤΙΑΝΑ.— Σου είπα πώς σ' άπαγορεύω να λές τόνομά μου. Καταλαβαίνεις ή όχι; Δέ θέλω πειά να ένδιαφέρεσαι για μένα, άν τώ ή άν παθάνω! (Όλιγώσιμη σιωπή). Όσο κι' άν μου μιλάς ήμιας, έγω δέ θα σου δίνω άπάντηση. Μπορείς να μονολογής έτσι ώς τό πρωτό. Από μένα δέν θ' άκούσης ούτε μία λέξη. Δέ σου λέω τίποτε άλλο, γιατί δέν έχω τίποτ' άλλο να σου είπω. Μή νομίσης, σέ παρακαλώ, πως είμαι από καινές τις γυναίκες που μιλούν διαρκώς, που λένε άσπαραχά και σκέφτονται μαύρο, που μόλις άρχίσουν να μιλάνε ξεχνούν πειά να βουλάσουν τό στόμα τους. Όχι, κύριε! Βγάλετο απ' τό νου σου, δέν είμ' απ' αυτές έγω. Είσαι πολύ μακριά νυχθημέριον άν νομίξης ότι δά μπορείς να μ' ξαναγκάσης να σου μιλήσω. Όχι, όχι! Σέ τό λέω από τώρα: Είσαι ελεύθερος! Μπορείς να γυρίξης όπου θέλεις. Ποτέ δέ θα σέ ρωτήσω, που ήσουν. Όποιάδηποτε ώρα κι' άν γυρίσης, δέν θά σέ ρωτήσω ποτέ από πούθιν έρχεσαι. Τίποτα πειά απ' όλ' αυτά!...

(Ο Τζίνο σέ σημείο αυτό της πειά μέ θυμό ένά εγκυκλιό βιβλίο, τό δέπειό πέφτει σέ πάδια της. Η Ντιάνα τινάζεται από τή θόση της εφαινιασμένη) Θέλεις να μέ δολοφονήσης;

ΤΖΙΝΟ. Όχι. Θέλω να σέ κόμω να βουλώσης πειά τό στόμα σου!

ΝΤΙΑΝΑ.— Έχεις δικη... ΤΖΙΝΟ.— Θέλω να σέ κόμω να σωπάσης για να σου άπειθώνω δυό ήρωήτες, στίς όποιες σέ παρακαλώ να μ' άπάντησης μέ ήσυχια και δίχως νεύρα. Είσαι έτοιμη; (Μεγά σιωπή). Ντιάνα!... (σιωπή). Ντιάνα!... (Μέ πιδ δυνατή φωνή) Ντιάνα!... (Σηκώνεται άπίστομα απ' τήν πολυθρόνα του. Τό ίδιο κάνει κι' η Ντιάνα. Άλληλοκεντράζονται σάν τά κοκόρια).

ΤΖΙΝΟ. (με ήρεμία).— Θέλεις να μ' άπάντησης στίς ήρωήτες μου;

ΝΤΙΑΝΑ. (πεισματικά).— Όχι! ΤΖΙΝΟ.— Γιατί μέ παντρεύτηκες;

ΝΤΙΑΝΑ.— Γιατί όταν σέ γνώρισα κατάλαβα πώς δέν μπορούσα νάβρω άλλον... πού ήλιθίο από σένα! Γι' αυτό — σάν πού έβηναν από σένα — σέ παντρεύτηκα...

ΤΖΙΝΟ.— Άφού λοιπόν μέ παντρεύτηκες έπειδή ήμουνα ήλιθιος, γιατί είσαι τόσο άνυπόφορη ζήλιαρα;

ΝΤΙΑΝΑ.— Γιατί άποτελείς εξαίρεση, γιατί δέν μοιάζεις μέ τους άλλους ήλιθίους συζύγους...

ΤΖΙΝΟ.— Δέ σέ καταλαβαίνα.

ΝΤΙΑΝΑ.— Άκουσέ με: Είτ' ένας δικηγόρος ποιμνολόγος, δέν είν' έτσι; Όταν σέ πήρα, θυμάσαι, πώς δέν είχες ούτ' ένα βιβλίο. Μέ την προικα μου ήμιας άπόκτησης μεγάλη βιβλιοθήκη.

Ψέματα; Έ, λοιπόν φίλε μου, δέν μπορώ να σε βλέπω μέρα-νόχτα ν' άπασχολείσαι διαρκώς με τά παλιοβιβλία σου! Όχι! Δέν παντρεύτηκες τά βιβλία σου. Πού άκούστηκε αυτό, νιόγαμπος σου ν' άπασχολείσαι απ' τό πρωτό ώς τό βράδυ κι' απ' τό βράδυ ως τό πρωτό μέ τά βιβλία σου; Νά... γιατί είσαι ήλιθιος! Άφού άγαπάς τά βιβλία σου πού πολύ από μένα...

ΤΖΙΝΟ.— Έγω, τ' άγαπώ; Δέν είδεις πού όλίγη πώς πέταξα σέ πάδια σου τό καλύτερό μου βιβλίο; Για ίδεις τό... Ξέρεις τ' είν' αυτό; Ένα σπουδαίο νομικό λεξικό, μέ χίλιες πεντακόσιες σελίδες. Καί έξερεις πόσο βαρύ είνε; Ζυγίζει τ' όλιγώτερο τους όκαδες! Κρίμα πούσες

σέ τό πδία σου...

ΝΤΙΑΝΑ.— Μά γι' αυτό άκριβώς σου λέω πως δέν μ' άγαπάς. Λοπάσαι γιατί δέν μέ βούθεις κατακέφαλα τό βιβλίο που μου πέταξες. Μέ βορθέθηκες, φαίνεται, τόσο γρήγορα και θέλεις να μέ βγάλής απ' τά μάτια σου!... Πέντε μηνών άντρόγυνο!... Άν πραγματικά, φίλε μου, μέ βορθέθηκες καλύτερα να χωρίσουμε. Άν θέλεις, είμοι πρόθυμη.

ΤΖΙΝΟ.— Νά χωρίσουμε;... Τό θές άλήθεια;

ΝΤΙΑΝΑ.—Μ' όλη μου τήν καρδιά. Άλλά μ' ένα όρο. Νά μέν άναλοβής σου, ως δικηγόρος τήν ύπόθεση του διαζυγίου μας. Νά τήν άναθέσης σ' ένα φίλο σου, σ' έναν άλλο συναδελφό σου.

ΤΖΙΝΟ.— Καί τ' σ' ένδιαφέρει αυτό;

ΝΤΙΑΝΑ.— Δέ θέλω να γίνω έγω ή πρώτη σου πελάτης. Πρόπει να πεθάνης δίχως ν' άποχτήσης ούτ' ένα πελάτη! Έτσι, θά σ' έκδικηθώ, γιατί άγαπάς περισσότερο τά βιβλία σου από μένα. Πού άκούστηκε αυτό;

ΤΖΙΝΟ.— Έ, άφού θά χωρίσουμε, αύριο θά πάω κόλας ναβρω τόν πατέρα σου, αυτόν τόν κύριο που...

ΝΤΙΑΝΑ.— Τί έχρισς μέ τόν πατέρα μου; Τί σου φταίει αυτός άν σου είσαι ένας... ήλιθιος σύζυγος;

ΤΖΙΝΟ.— Αυτός... αυτός δέν φταίει... Καί βέβαια φταίει αυτός. Γιατί, άν αυτός δέν σ' έφερνε σέν κόσμο, δέ θά σ' έγγνώριζα και μία που δέ θά σ' έγγνώριζα, άσφαλώς δε θά σέ παντρευόμουν!

Ά, όλα κι' όλα! Αυτή τήν άλήθεια δέν μπορείς να μου τήν άρνηθής. Ψέματα. Γι' αυτό λοιπόν θά πάω ναβρω τόν άγαπητό σου πατέρα και σεβαστό πεθερό μου και θά τό είπω κάτι λόγια που κ' έκα τό χρόνια άνζηση δέν θά τό ξεγκάση. (Μετ' όλιγώσιμη σιωπή) Άλλά όχι. Δέ θά πάω να τόν βρω τόν πατέρα σου. Θά τόν καλέσω ίδιο, θά καλέσω και τή μητέρα μου και θά κάνουμε ένα συμβούλιο. Δέχθητε;

ΝΤΙΑΝΑ.— Άπολύτως.

ΤΖΙΝΟ.— Καί τ' ό θά τους είπούμε;

ΝΤΙΑΝΑ.— Έγω θά τους είπω πώς σ' άγαπώ, σέ λατρεύω, όσο κανένα άλλο στέν κόσμο, κι' όμοιος πού μου φέρνεται διαρκώς ψυχρά κι' άδιάφορα!... Νά τ' ό θά τους είπω. Σ' όρέσει;

ΤΖΙΝΟ. (Πλησιάζει μέ άγκαλιάζει τή γυναίκα του).— Ντιάνα, συγχώρησέ με άν σ' έπικρανα μέ τά λόγια μου. Είμαι... ήλιθιος — τ' όμολογώ βλέπεις — μά είμαι ήλιθιος μονάχα όταν δέν σ' άγαπώ. Μά τώρα σ' άγαπώ, χρυσή μου, σέ νοιώθω δολοφονή μέ στήν καρδιά μου, Ντιάνα. Δέ θέλω πειά να χωρίσουμε!... Πές μου, Ντιάνα, ότι δέ θέλεις και σύ.

ΝΤΙΑΝΑ. (χαϊδέοντας τά μαλλιά του).— Νά, άλλα μέ όρους...

ΤΖΙΝΟ.— Είμ' έτοιμος να ύπακούσω στούς όρους σου, Ντιάνα. Νά σου ύπογράψω μάλιστα κι' ό,τι χαριό θέλεις... Σου δίδο το λόγο μου, χρυσή μου, πώς όπό ήμέρα θά γίνω άλλοκομένος άνθρωπος. Η μόνη μου σκέψις διαρκώς θάσαι σέ, σέ Ντιάνα. Τό νοιώθω πώς σου φέρθηκα ώς; τό τώρα πολύ βόναυσα, πολύ ψυχρά. Πόσο ήλιθιος ήμουνα! Νόμίζα πώς σέτά βιβλία μου θάβρισκα κάθε εύτερη, κάθε άνακούφιση, χωρίς να έξρω ότι δίπλα μου μέ καρδιά ύπέφερε, άγνωστος γιατί τήν είχα έγκαταλείψει. Κ' ήσουν σύ, Ντιάνα μου, ναί σύ... Μά τό μέλλον θά ίδης πώς θά σέ λατρεύω...

ΝΤΙΑΝΑ.— Θέλω έχέγγυα για τό μέλλον. Δέ μπορώ πειά να ζώ στή συζυγική μοναξιά που μ' έχεις μερόνυχτα καταδιώσει...

ΤΖΙΝΟ.— Καί πώς μπορώ, να σου βεβαιώσω άγάπη μου, ότι από τώρα κ' έμπρός θά γίνω σπαστό ύπόδειγμα τρυφερού συζύγου;

ΝΤΙΑΝΑ. (με τρυφερότητα).— Θά κόμης ό,τι σου είπω;

ΤΖΙΝΟ.— Σου τ' όρμίζομαι στήν άγάπη μας, στή... μέλλουσα συζυγική μας κίσηνη!

ΝΤΙΑΝΑ.— Λοιπόν, θά κόψουμε όλα τά βιβλία σου στή σόμπα μας!... Δέ θά μου τό άρνηθής, Τζίνο μου; Πέ μου ναί. Έτσι μονάχα θ' άποκτήσουμε τή συζυγική μας κίσηνη. Θέχουμε... θέρμανσι και θά ζούμε πειά σάν δυό τρυγονάκια μέσ στή φωλίτσα τους...

ΤΖΙΝΟ.— Σου τ' όρμίζομαι, Ντιάνα, ναί σού τ' όρμίζομαι στήν άγάπη μας. Pax-nobis!...

Nr. Niccodemi

Άλληλοκεντράζονται σάν τά κοκόρια!...